

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 12/2009, ECLI:CZ:NS:2011:29.NSCR.12.2009.1

Číslo: 109/2011

Právní věta:

Jestliže pohledávku do insolvenčního řízení přihlásil někdo, kdo nemá způsobilost být účastníkem insolvenčního řízení, insolvenční soud řízení o přihlášce podané takovou osobou zastaví podle § 104 odst. 1 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.03.2011

Spisová značka: 29 NSCR 12/2009

Číslo rozhodnutí: 109

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Způsobilost být účastníkem řízení

Předpisy: § 103 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

§ 104 odst. 1 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

§ 107 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

§ 14 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2008

§ 173 odst. 4 IZ ve znění do 31.12.2008

§ 19 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

§ 20a obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 15. 10. 2008 M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) zastavil řízení o přihlášce pohledávce věřitele č. 21, TBG Č., a. s., (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Soud vyšel z toho, že:

1) Věřitel č. 21 byl vymazán z obchodního rejstříku k 7. 10. 2008, a to proto, že byl zrušen bez likvidace, s tím, že jeho jmění, včetně práv a povinností z pracovněprávních předpisů, přešlo formou fúze sloučením na nástupnickou společnost Č.

2) Věřitel č. 21 přihlásil svou pohledávku vůči dlužníku ve výši 459 677,08 Kč u insolvenčního

soudu na předepsaném formuláři (nedatovaném) podáním předaným na poštu k přepravě 8. 10. 2008 a došlým insolvenčnímu soudu 9. 10. 2008.

Na tomto základě insolvenční soud uzavřel – poukazuje na ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) a na ustanovení § 19, § 103, § 104 odst. 1 a § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu – že věřitel č. 21 uplatnil pohledávku v době, kdy již neexistoval (neboť již byl vymazán z obchodního rejstříku).

Postup dle § 107 o. s. ř. proto není namístě (prosadil by se, jen kdyby věřitel ztratil způsobilost být účastníkem insolvenčního řízení po podání přihlášky) a řízení o přihlášené pohledávce věřitele č. 21 musí být zastaveno podle § 104 odst. 1 o. s. ř.

K odvolání společnosti Č. V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 15. 12. 2008 potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud – poukazuje na ustanovení § 2 písm. h), § 7 odst. 1, § 173 odst. 1 a 4, § 184 a § 185 insolvenčního zákona – uvedl, že insolvenční zákon neobsahuje úpravu postupu soudu v případě, kdy je přihláška podána osobou, jež postrádá způsobilost být účastníkem řízení podle ustanovení § 19 o. s. ř. Odtud dovodil, že insolvenční soud je povinen k této skutečnosti (absenci podmínky řízení) přihlédnout podle ustanovení § 103 o. s. ř. a podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. pak pro nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, rozhodne o zastavení řízení ohledně takové přihlášky.

Připomněl dále, že v intencích § 17 insolvenčního zákona není v insolvenčním řízení přípustný vstup do řízení (§ 92 odst. 1 o. s. ř.), ani záměna účastníka řízení (§ 92 odst. 2 o. s. ř.), že vzhledem k § 18 insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení neuplatní § 107a o. s. ř. a že ustanovení § 107 o. s. ř. se uplatní pro přihlášku pohledávky do insolvenčního řízení, jen dojde-li ke ztrátě způsobilosti být účastníkem řízení po podání přihlášky.

V daném případě však ustanovení § 107 o. s. ř. užít nelze, neboť přihlášku pohledávky podal 9. 10. 2008 u insolvenčního soudu věřitel, který zanikl k 7. 10. 2008. Přihláška tak byla podána osobou postrádající způsobilost být účastníkem řízení a soud prvního stupně postupoval správně, jestliže řízení o přihlášce zastavil podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř.

Jen „pro úplnost“ odvolací soud dodal, že věřiteli č. 21 nic nebránilo podat přihlášku již v době od 19. 8. 2008 (kdy bylo řízení zahájeno), do 7. 10. 2008 (kdy zanikl) a že odvolatelka, místo aby oznamovala zánik věřitele č. 21, mohla a měla přihlásit pohledávku u insolvenčního soudu do 16. 10. 2008.

Společnost Č. podala proti usnesení odvolacího soudu dovolání, namítajíc, že spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.) a požadujíc, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Oběma soudům dovolatelka vytýká, že jejich postup je příliš formalistický a velmi přísně procedurální, vzhledem k tomu, že přihláška byla podána řádně a včas ve lhůtě k tomu určené a k tomu, že v této lhůtě oznámila soudu také své právní nástupnictví (podáním předaným k poštovní přepravě 10. 10. 2008), čímž jasně deklarovala vůli být přihlášenou věřitelkou dlužníka pro pohledávku v přihlášce uvedenou.

K závěru soudu, že přihláška byla podána „nonsubjektem“, dovolatelka uvádí, že za dané situace měl soud na základě vůle, kterou projevila v podání z 10. 10. 2008, považovat podání z 10. 10. 2008 a) za přihlášku pohledávky nebo b) za podání, jímž odstranila odstranitelné vady původní přihlášky

spočívající v nesprávně označeném věřiteli (k čemuž došlo pouhým zcela zřejmým administrativním pochybením při zpracování a podávání /odesílání/ přihlášky, kterýžto okamžik se fakticky kryje s okamžikem právní moci rozhodnutí o povolení fúze a s okamžikem, kdy rozhodnutí o fúzi bylo doručeno na vědomí jejímu právnímu zástupci).

Způsob řešení vzniklé situace popsaný odvolacím soudem (opětovné podání totožné přihlášky jí samotnou) shledává dovolatelka ryze formálním, zatěžujícím a rozporným se zásadou hospodárnosti řízení.

Soud pak dovolatelka kritizuje za to, že nezdůvodnil, proč nelze postupovat některým z jí popsaných způsobů, přičemž usuzuje, že tomu nebrání ani judikatura Nejvyššího soudu ohledně nedostatku podmínek řízení, který nelze odstranit, akcentujíc ve vazbě na charakter a účel insolvenčního řízení, že podání z 10. 10. 2008 učinila ještě ve lhůtě určené k podávání přihlášek. Dále dovolatelka tvrdí, že v některých případech lze odstranit i nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit. Jako příklad takového postupu označuje judikaturu Nejvyššího soudu k označování obcí coby obecních úřadů, s tím, že i v posuzované věci je možné vyjít ze slučitelnosti dovolatelky a jejího právního předchůdce, takže jí měla být dána možnost upřesnit označení věřitele, což také učinila podáním z 10. 10. 2008.

Dovolatelka dále uvádí, že již v odvolání poukázala na to, že má z vlastní zkušenosti opakované poznatky o tom, že soudy např. běžně připouštějí záměnu účastníků ve sporech, u nichž je zákonem přesně stanoveno, kdo je v takovém sporu pasivně legitimován a v jaké lhůtě musí být žaloba podána pod rizikem prekluze práva, přičemž tyto spory jsou zahajovány v rozporu s tím proti osobám, které zcela evidentně pasivní legitimaci dle zákona nemají a návrhy na záměnu žalovaného, jimž je také vyhověno, jsou činěny dávno po uplynutí prekluzivní lhůty po podání žaloby. Přestože v tomto případě nejde přímo o problematiku neodstranitelných překážek řízení, jde o příklad toho, kdy není postupováno striktně a přísně formálně, míní dovolatelka.

Dovolatelka rovněž dovozuje možnost posoudit její podání z 10. 10. 2008 některým ze dvou výše uvedených způsobů i z toho, že sám soud, který řízení zastavil z důvodu, že „přihlášku podal nonsubjekt nezpůsobilý být účastníkem řízení“, příslušné usnesení o zastavení řízení adresoval právě společnosti TBG Č., a. s., respektive jejímu právnímu nástupci. Přitom by takto označený subjekt neměl mít způsobilost být účastníkem řízení ani způsobilost mít práva a povinnosti a neměl by tedy být ani způsobilý přebírat doručované písemnosti, podávat odvolání apod. Sám soud přitom konstatoval, že zánikem právní subjektivity by zanikla i plná moc právního zástupce; pak by tedy ani jemu nebylo možné doručovat. Soud tedy rovněž nadále jednal se společností TBG Č., a. s., a v rozporu se svým usnesením jí přiznal dokonce právo podat odvolání. S touto námitkou se odvolací soud nijak nevypořádal, uzavírá dovolatelka.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení (15. 12. 2008) se rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (ve znění účinném do 30. 6. 2009) podává z bodu 12., části první, článku II. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Insolvenční zákon je na danou věc uplatnitelný ve znění účinném do 31. 12. 2008 (tj. naposledy ve znění zákona č. 362/2007 Sb.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Dovolání v této věci pak je přípustné podle ustanovení § 239 odst. 2 písm. a) o. s. ř., není však důvodné.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 2 písm. h) insolvenčního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí přihláškou pohledávky procesní úkon, kterým věřitel uplatňuje uspokojení svých práv v insolvenčním řízení,

Dle ustanovení § 14 odst. 1 insolvenčního zákona účastníky insolvenčního řízení jsou dlužník a věřitelé, kteří uplatňují své právo vůči dlužníku.

Z ustanovení § 17 insolvenčního zákona se dále podává, že vstup do řízení a záměna účastníka řízení nejsou v insolvenčním řízení přípustné.

Ustanovení § 18 odst. 1, věty první, insolvenčního zákona pak určuje, že nastane-li v průběhu insolvenčního řízení skutečnost, se kterou právní předpisy spojují převod nebo přechod přihlášené pohledávky z původního věřitele na nabyvatele pohledávky, aniž původní věřitel ztrácí způsobilost být účastníkem řízení, insolvenční soud rozhodne, že místo tohoto věřitele vstupuje do insolvenčního řízení nabyvatel jeho pohledávky.

Dle ustanovení § 173 odst. 4 insolvenčního zákona přihláška pohledávky má pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu, a to ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu. Přihlášku pohledávky, která je podána u jiného než insolvenčního soudu, postoupí tento soud neprodleně soudu insolvenčnímu, aniž o tom vydává rozhodnutí; účinky spojené s podáním takové přihlášky nastávají dnem, kdy přihláška dojde insolvenčnímu soudu.

Podle ustanovení § 19 o. s. ř., způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.

Dle ustanovení § 20a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo v jiném zákonem určeném rejstříku zaniká dnem výmazu z tohoto rejstříku, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak (odstavec 2). Před zánikem právnické osoby se vyžaduje její likvidace, pokud celé její jmění nenabývá právní nástupce nebo zvláštní zákon nestanoví jinak (odstavec 3).

Ustanovení § 103 o. s. ř. pak určuje, že kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. pak platí, že jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

Právní teorie ani soudní praxe nepochybuje o tom, že nedostatek způsobilosti být účastníkem občanského soudního řízení (§ 19 o. s. ř.) je nedostatkem podmínky řízení ve smyslu ustanovení § 103 o. s. ř. Procesní postup soudu se pak liší podle toho, zda jde o nedostatek, který nastal až v průběhu řízení řádně zahájeného k tomu způsobilým subjektem, nebo o nedostatek, který zde byl již v době zahájení řízení. V prvním případě je namístě postup dle § 107 o. s. ř., ve druhém pak postup dle § 104 odst. 1 o. s. ř. Nemá-li totiž účastník řízení způsobilost být účastníkem řízení již v době zahájení řízení, jde ve smyslu ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, jenž nutně vede k zastavení řízení. Srov. k tomu v literatuře např. dílo Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 671 a v judikatuře např. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 3. 9. 1997, [Cpjn 30/97](#), uveřejněné pod číslem 41/1997 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 41/1997“).

Odvolací soud pak v napadeném rozhodnutí správně vystihl, že insolvenční zákon neobsahuje ohledně popsaného nedostatku podmínek řízení zvláštní úpravu. Ustanovení § 17 vylučuje pro insolvenční řízení (včetně té jeho fáze, jež se týká procesu přihlašování pohledávek věřiteli) vstup do řízení ve smyslu § 92 odst. 1 o. s. ř. a záměnu účastníka ve smyslu § 92 odst. 2 o. s. ř. Úprava obsažená v § 18 a 19 insolvenčního zákona pak nahrazuje pro insolvenční řízení úpravu obsaženou v § 107a o. s. ř.

Procesní postupy popsané v ustanoveních § 104 odst. 1 a § 107 o. s. ř. pro případ nedostatku podmínky řízení spočívající v nedostatku způsobilosti být účastníkem insolvenčního řízení (jímž je ve smyslu § 2 písm. h/ a § 14 odst. 1 insolvenčního zákona také věřitel, který uplatňuje uspokojení svých práv vůči dlužníku v insolvenčním řízení přihláškou), jsou tak ve smyslu § 7 odst. 1 insolvenčního zákona přiměřeně uplatnitelné i v insolvenčním řízení, když takový postup není v intencích posledně označeného ustanovení ani v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Stejný postup (přiměřená aplikace § 104 odst. 1 o. s. ř. vedoucí k zastavení řízení o podané přihlášce) se ostatně jako ustálený prosazoval i v konkursních poměrech při přihlašování pohledávek konkursními věřiteli podle § 20 a násl. zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2001, sp. zn. [32 Cdo 544/99](#), uveřejněný pod číslem 29/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále též jen „R 29/2002“/; toto rozhodnutí je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže, v případě že jde o rozhodnutí vydaná po 1. lednu 2001 – veřejnosti k dispozici též na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Rozhodovací praxe soudů je pak jednotná v tom, že k zachování lhůty k podání přihlášek stanovené insolvenčním soudem v rozhodnutí o úpadku postačí, je-li přihláška posledního dne lhůty odevzdána orgánu, který má povinnost písemnost doručit (srov. shodně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. KSHK 41 INS 128/2008, [1 VSPH 8/2008-P](#), uveřejněné pod číslem 49/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2008, sen. zn. [29 NSČR 4/2008](#), uveřejněného pod číslem 25/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Účinky spojené s podáním přihlášky nicméně podle § 173 odst. 4 insolvenčního zákona nastávají (až) dnem, kdy přihláška dojde insolvenčnímu soudu, tedy ve smyslu § 2 písm. b) insolvenčního zákona soudu, před nímž probíhá insolvenční řízení (srov. k tomu dále rovněž důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 2/2010).

Dnem, kdy přihláška pohledávky dojde insolvenčnímu soudu, je tedy zahajováno řízení o přihlášce pohledávce (srov. v daném kontextu též úpravu obsaženou v § 184 insolvenčního zákona) a k tomuto datu je také nutno zásadně zkoumat, zda věřitel, který pohledávku přihlásil do insolvenčního řízení, má způsobilost být účastníkem řízení. Jakkoliv je současně zjevné, že postup dle § 104 odst. 1 o. s. ř. by nebylo možné použít tam, kde přihlašovatel pohledávky zanikne způsobilost být účastníkem insolvenčního řízení až po včasném odevzdání přihlášky orgánu, který má povinnost ji doručit

insolvenčnímu soudu, avšak ještě před tím, než přihláška pohledávky dojde insolvenčnímu soudu, v dané věci není pochyb o tom, že věřitel č. 21 neměl způsobilost být účastníkem insolvenčního řízení ani v době (včasného) odevzdání přihlášky orgánu, který měl povinnost ji doručit insolvenčnímu soudu (podle připojené obálky byla přihláška ve shodě se zjištěními soudy nižších stupňů, jež dovolatelka nezpochybňuje, podána na poštu k přepravě 8. 10. 2008), ani v době, kdy přihláška pohledávky došla insolvenčnímu soudu (9. 10. 2008). Věřitel č. 21 totiž (opět podle zjištění soudů, jež dovolatelka nezpochybňuje) ve shodě s ustanovením § 20a odst. 2 obč. zák. zanikl výmazem z obchodního rejstříku již 7. 10. 2008.

Dovolatelčiny výtky obviňující soudy nižších stupňů z přepjatého formalismu nejsou namístě, když soudy nižších stupňů v dané věci pouze přílehavě uplatnily procesní předpisy způsobem, jenž odpovídá právní teorii i letité judikatuře (srov. vedle R 29/2002 např. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 1997, sp. zn. 2 Cdon 346/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročníku 1997, pod číslem 47).

Argument, podle kterého některé soudy v některých případech postupují údajně jinak, důvodem pro zrušení dovoláním napadeného rozhodnutí též není (představa, že rozhodnutí, jež v souladu s ustálenou judikaturou aplikuje zákon, by mělo být zrušeno proto, že objektivně existují i rozhodnutí jiná, zákon porušující, vyznívá absurdně).

Nejvyšší soud rovněž podotýká, že v těch případech, kdy se na úrovni Nejvyššího soudu nebo i Ústavního soudu vedl spor o aplikaci závěru o nedostatku podmínky řízení spočívajícím v tom, že účastník řízení nemá způsobilost jím být, šlo buď o situaci, kdy bylo namístě zvážit postupy dle § 43 o. s. ř. co do označování účastníků řízení, nebo o situaci, kdy nepanovala jistota v tom, zda určitý (úplně označený) subjekt práva takovou způsobilost má (srov. opět např. výše označený rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 346/96).

V daném případě však není žádných pochyb o tom, že věřitel č. 21 až do 7. 10. 2008 způsobilost být účastníkem řízení měl, kdežto po uvedeném datu již nikoliv. Podání dovolatelky datované 9. 10. 2008 a označené jako „Oznámení věřitele o přechodu práv a povinností a právním nástupnictví“ nemohlo vést k postupům dle § 107 o. s. ř., neboť věřitel č. 21 neztratil způsobilost být účastníkem řízení po zahájení řízení o jeho přihlášce, nýbrž předtím. Podání z 9. 10. 2008 ve světle výše řečeného zjevně nebylo ani podáním, jímž, by mohla být zhojena vada původní přihlášky spočívající v nesprávně označeném věřiteli.

Nejvyšší soud v této souvislosti připomíná, že – jak vysvětlil např. již v usnesení ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. [29 Odo 649/2001](#), uveřejněném pod číslem 11/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 11/2006“) – nedostatek podmínky řízení ve smyslu § 103 o. s. ř. není vadou žaloby z hlediska její správnosti či úplnosti a vada žaloby naopak nepředstavuje nedostatek podmínky řízení. Tamtéž v návaznosti na teorii projevu vůle, jež je procesnímu právu vlastní a z níž vychází právní teorie (srov. Hora, V.: Československé civilní právo procesní, díl II., vydání druhé, Praha 1928 a Macur, J. : Lze posuzovat procesní jednání stran podle ustanovení hmotného práva o vadách právních úkonů?, Právní rozhledy č. 11, ročník 1995, str. 440-443), uzavřel, že každý procesní úkon je nutno posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven, nikoliv podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednajícího je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil a tím, co jím projevit chtěl, nemá na procesní úkon a jeho účinnost žádný vliv.

Dovolání není opodstatněné ani v rovině námitky, že soudy s věřitelem č. 21 jednaly jako s účastníkem řízení tím, že mu (respektive jeho právnímu nástupci) svá rozhodnutí doručovaly. Je přirozené, že tam, kde nejde o fyzickou osobu, se soudní rozhodnutí, jímž je podateli (zde přihlašovatelem pohledávky do insolvenčního řízení) upírána účast na soudním řízení pro nedostatek

způsobilosti být účastníkem řízení, doručuje tomu, kdo jménem domnělého účastníka příslušný procesní úkon učinil, nebo tomu, kdo se byť nesprávně domnívá, že se stal řádným procesním nástupcem nezpůsobilého účastníka řízení. Dovožovat z takového postupu, že soud, který doručovaným rozhodnutím příslušnému subjektu právo být způsobilým účastníkem řízení upírá, mu je vlastně přiznává, je protismyslné. Výsledek dovolacího řízení pak nemůže změnit ani dovolatelčina námitka, podle níž soudy měly její podání z 9. 10. 2008 (podané k poštovní přepravě 10. 10. 2008) pokládat alespoň za (její) přihlášku pohledávky. Tento argument totiž v žádném směru nečiní (nemůže činit) nesprávným závěr o zastavení řízení ohledně přihlášky pohledávky věřitele č. 21 (ne ohledně dovolatelčiny přihlášky pohledávky). Pro úplnost (bez vlivu na výsledek dovolacího řízení, leč se záměrem předejít dalším sporům) však Nejvyšší soud dodává, že ve shodě s R 11/2006 v dovolatelčině podání z 9. 10. nenalézá navenek projevenou vůli přihlásit tímto podáním v insolvenčním řízení jakoukoliv pohledávku.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání zamítl jako neopodstatněné (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).